

A méhetek...

A méhetek legyen márványból,
és az erek finom hálója feszítse hátra
a magzatok vértől izamos fejét.
Kampót az orrba,
és a nyálás, rothadó
szülőkürt bújjon elő csecsemőként.

Baba

Baba!, babaaa! –
kiabálja a kisfiú
a babakocsit toló férfi felé.
Az reszketeg lábbal,
szájából csorgó nyállal
tolja a nyikorgó kocsit.
Benne,
természetesen,
a baba helyett
szemét szemét hátán.
Vagyona, édesgyermeké.

Hala

A hala, ahol bevásárolunk reggelenként,
tízórait a bölcsibe,
néhány évtizede ötszázötven varsoít tereltek össze
és lőttek halomra.
A környező házakban élő családokra
Szabad kilövést engedélyeztek.
Itt élünk, itt vesszük a tízórait.
Már nincs vérszag,
a lerombolt házakból egy sem maradt.
Megoldották,
lapos park van a helyén.
A gettó falát jelképező vasrács fölött
tolom át a babakocsit.
Mintha át lehetne törni.

Németh Zoltán (1970): költő, irodalomtörténész, a Varsói Egyetem tanára. Legutóbbi kötete: *Állati férj* (2016).